

Kommentar af 1. reservelæge Morten Christy i Politiken den 3. september 1983

Militæret bør privatiseres

Borgerlige holder angiveligt både af privatisering og militær, men foreslår aldrig, at sidstnævnte privatiseres.

Hvorfor ikke spare og effektivisere forsvarret ved at lukke kasererne og lade de værnepligtige bo hos mor, mens far – ihukommende sin egen lystige soldatertid – overtager instruktionen i våbenbrug.

Den indtrufne teknologiske forskydning kan overkommes ved skriftlige vejledninger eller måske korte kurser for de vordende våbeninstruktører. Det vigtigste er jo holdningen til forsvaret og værneviljen. Og far ved nok, hvordan en rigtig soldat skal være.

Kanoner, raketter og andet tungere isenkram, flyvere og skibe kan leases eller udbydes i anparter eller aktier.

Endnu bedre ville det måske være bare at ophæve gratisprincippet. Hvis hver borger – barn og voksen, rig og fattig – skal betale en afgift (f.eks. 30 kr.) hver gang en kanon affyres på deres vegne vil det utvivlsomt skærpe ansvarsfølelsen og mindske misbrug af militært forsvar. Det vil vække befolkningens interesse for omkostningerne ved at blive forsvaret af det offentlige og mindske lysten til overflødig sikkerhed.

Det trick alle vi våbenføre fædre kender fra det offentlige forsvar med at brænde en masse benzin eller ammunition af sidst på

finansåret, for at få samme kvantum næste år som i år, vil ikke blive tålt.

Ej heller automatiske budgetudvidelser i takt med løjtnanters og generalers interesse for nyt krigsværktøj, samtidige opdagelser af nye trusler mod fædrelandet og dermed forbundne muligheder for egen merit og advancement, understøttet af et spil på befolkningens angst og bekymring for sin sikkerhed.

Vi kunne måske klare os med et lavere serviceniveau? Det gik jo godt i 50erne og 60erne. I virkeligheden var vi måske gladere og sikrere dengang? Ifølge indenrigsministeren kan man jo komme langt med lidt menneskelighed og et håndtryk.

Nej vel!? Hvorfor ræsonnerer de ikke sådan om militæret, men kun om sundhed, opdragelse, uddannelse, forskning, kultur og social sikkerhed? Ene af alle væsener er det ildsprudende øjensynlig godt tjent med at være offentligt. Hvor er logikken?

Det eneste offentlige væsen *jeg* gerne ville undvære er det militære. Det kunne frigøre ressourcer til udvikling og forbedring af almindelige menneskers fredelige sysler, gensidige omsorg, hjælp og fornøjelse og øge i hvert fald min tryghed.

Det kan man naturligvis have forskellige meninger om, men også i politik kan det være nyttigt at søge svar på detektivens klassiske spørgsmål: Hvad er motivet? Hvem gavner det?